

Georgette Heyer

ŠIBALSKÁ
SOPHY

V živote sa nestratí

IKAR

Georgette
Heyer

ŠIBALSKÁ
SOPHY

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Georgette Heyer
THE GRAND SOPHY

Copyright © Georgette Heyer 1950
Translation © 2022 by Tamara Chovanová
Poetry translation © 2022 by Jana Bálíková
Jacket design © Barbara Baloghová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8451-7

Jeden

Majordómus okamžite spoznal jediného brata milostpanej, ktorý prežil, ako neskôr oznámil svojim menej vnímavým podriadeným, hlboko sa uklonil sirovi Horaceovi a povedal, že hoci mylady nie je doma pre ľudí, ktorí jej nie sú blízki, jeho s radosťou prijme. Na sira Horacea táto blahosklonnosť nezapôsobila, podal svoj plášť jednému lokajovi, klobúk a paličku druhému, rukavice hodil na mramorový stolík, odvetil, že o tom nepochybuje, a spýtal sa, ako sa v týchto dňoch Dassetovi vodí. Majordóma potešilo, že sir Horace si pamätá jeho meno, no nepáčili sa mu jeho uvoľnené spôsoby, odvetil, že sa má tak, ako sa dá čakať, a je rád (ak to smie povedať), že sir Horace nevyzerá ani o deň staršie, než keď mal naposledy potešenie ohlásiť ho mylady. Potom ho dôstojne viedol po imponantnom schodišti do modrého salóna, kde lady Ombersleyová tíško driemala na pohovke pri kozube, nohy zakryté kašmírovou štolou, čiapočka nakrivo. Keď to pán Dasset zbadal, zakašľal a autoritatívne zahlásil: „Sir Horace Stanton-Lacy, mylady.“

Lady Ombersleyová sa strhla zo spánku, chvíľu len nechápavo hľadela, mimovoľne si prichytila čiapočku a skríkla: „Horace!“

„Zdravím, Lizzie, ako sa máš?“ odvetil sir Horace, prešiel cez miestnosť a povzbudivo ju potľapkal po pleci.

„Bože dobrý, vydesil si ma!“ zvolala mylady a otvorila fľaštičku s vonnou soľou, ktorú mala vždy poruke.

Majordómus tolerantne sledoval ich stretnutie, zatvoril dvere za bratom a sestrou, ktorí sa znova stretli, a šiel oznámiť svojim podriadeným, kto je sir Horace. Tento džentlmen žije v zahraničí, keďže – ako bol informovaný – z poverenia vlády pracuje v diplomatických službách, ktoré sú príliš delikátne, aby ich pochopili.

Diplomat si medzičasom zohrieval krídla fraku pri kozube, povzbudil sa štipkou šnupavého tabaku a oznámil sestre, že pribrala. „Ani jeden z nás nemladne,“ dodal slušne. „A si o päť rokov staršia, Lizzie, ak ma pamäť neklame, a myslím, že pamäť mi slúži.“

Na stene oproti kozubu viselo veľké zrkadlo v pozlátanom ráme a sir Horace po týchto slovách spočinul pohľadom na svojom odraze, nie namyslene, ale s kritickým uznáním. Mal štyridsaťpäť rokov a tie roky boli k nemu láskavé. Aj keď trochu pribral, meral vyše meter osemdesiat, takže mierna zavalitosť bola zanedbateľná. Vyzeral pekne a nielenže bol urastený, ale mal aj prívetivé správanie a hnedé kučery mu zatiaľ nepretkalo striebro. Vždy chodil elegantne oblečený, ale mal dosť rozumu, aby nepodľahol extravagantnostiam módy, ktoré by odhalili nedokonalosti postavy muža v strednom veku. „Pozrite na chudáka Prinnyho!“ hovoril sir Horace menej náročným priateľom. „Je ponaučením pre nás všetkých!“

Jeho sestra mu kritiku nezazlievala. Dvadsaťsedem rokov manželstva na nej zanechalo stopy a jej poslušnosť voči nevy počítateľnému a nevďačnému manželovi, s ktorým splodila osem dôkazov svojej lásky, už dávno zničila jej ambície byť krásna. Zdravie nemala najlepšie, povahu ústupčivú a rada hovorievala, že keď je žena starou matkou, je načase prestať myslieť na svoj výzor.

„Ako sa má Ombersley?“ spýtal sa sir Horace skôr zo zdvorilosti než zo záujmu.

„Trochu ho trápí lámká, ale vzhľadom na všetko ostatné sa má pozoruhodne dobre,“ odvetila.

Sir Horace pochopil ten slovný zvrät nepríjemne doslovne a prikývol: „Vždy priveľa pil. Ale tuším mu ide na šesťdesiat a nepredpokladám, že máš iné problémy.“

„Nie, nie!“ uistila ho sestra náhlivo. V skutočnosti ju nikdy veľmi netrápila manželova nevera, hoci to pre ňu bolo často ponížujúce, keď sa jej dopúšťal verejne, ale netúžila o nej rozprávať so svojím priamočiarym bratom, a tak rovno odbočila od témy a spýtala sa ho, odkiaľ práve prišiel.

„Z Lisabonu,“ odvetil a znova si šnupol tabaku.

Lady Ombersleyovú to trochu prekvapilo. Už prešli dva roky od skončenia dlhých vojen na Pyrenejskom polostrove a zdalo sa jej, že keď naposledy počula o sirovi Horaceovi, bol vo Viedni a bezpochyby plnil záhadnú úlohu na mierovom kongrese, ktorý narušil útek toho hrozného netvora z Elby. „Ach!“ zvolala dosť bezvýrazne. „Samozrejme, veď tam máš dom! Celkom som zabudla. A ako sa má drahá Sophia?“

„Vlastne som za tebou prišiel kvôli Sophy.“ Sir Horace zatvoril tabatierku a vrátil ju do vrečka.

Sir Horace bol už pätnásť rokov vdovcom a za celý ten čas nikdy nepožiadala sestru o pomoc pri výchove dcéry, ani nevenoval pozornosť jej nevyžiadaným radám, ale pri týchto slovách sa jej zmocnil nepríjemný pocit. „Áno, Horace?“ zvolala. „Drahá malá Sophia! Už som ju nevidela možno štyri roky – alebo aj viac. Koľko má teraz rokov? Predpokladám, že už bude debutovať.“

„Debutovala už pred pár rokmi,“ odvetil sir Horace. „Má dvadsať.“

„Dvadsať!“ zhíkla lady Ombersleyová. V duchu rátala a dodala: „Áno, musí mať toľko, lebo moja drahá Cecilia práve dovŕšila devätnásť a spomínam si, že tvoja Sophia sa narodila asi rok pred ňou. Bože dobrý, veru! Chuderka Marianne! Taká pekná žena!“

Sir Horace si s námahou vybavil podobu nebohej manželky. „Veru áno,“ súhlasil. „Vieš, človek časom zabúda. No Sophy sa nepodala na ňu, skôr na mňa.“

„Verím, že ti bola veľkou útechou,“ vzdychla lady Ombersleyová. „A som si istá, drahý Horace, že nie je nič dojemnejšie ako tvoja starostlivosť o to dieťa.“

„Vôbec som sa o ňu až tak nestaral,“ skočil jej do reči sir Horace. „Keby robila problémy, nemal by som ju pri sebe. Ale moja drahá Sophy nikdy nerobila problémy.“

„Áno, je to isto milé dieťa, ale ťahať malé dievčatko cez celé Španielsko a Portugalsko, keď by mu bolo oveľa lepšie v elitnej škole...“

„Jej veru nie! Tam by sa naučila akurát správať ako fajnovka,“ vyhlásil sir Horace cynicky. „Okrem toho teraz je neskoro držať mi kázeň, nemá to zmysel! Ide o to, Lizzie, že som sa dostal do ťažkej situácie. Chcem, aby si sa o Sophy postarala, kým budem v Južnej Amerike.“

„V Južnej Amerike?“ zhíkla lady Ombersleyová.

„V Brazílii. Nepredpokladám, že budem dlho preč, ale nemôžem so sebou vziať moju malú Sophy a nemôžem ju zveriť do opatery Tilly, lebo Tilly zomrela. Pred pár rokmi vo Viedni. Nebolo to od nej pekné, ale zrejme to nemala v úmysle.“

„Tilly?“ lady Ombersleyová sa zháčila.

„Preboha, Elizabeth, neopakuj všetko, čo poviem! Hrozny zlozvyk! Slečna Tillinghamová, Sophina guvernanka.“

„Bože dobrý, chceš mi povedať, že to dieťa teraz nemá guvernanku?“

„Pravdaže nemá! Nepotrebuje ju. Keď sme boli v Paríži aj v Lisabone, vždy som jej našiel gardedámu, no v Anglicku ju nemôžem nechať samu.“

„To veru nie. Ale, najdrahší Horace, hoci by som urobila čokoľvek, aby som ti vyšla v ústrety, neviem, či...“

„Nezmysel!“ vyhlásil sir Horace povzbudzujúco. „Bude príjemnou spoločníčkou tvojej... ako sa volá? Aha, Cecilia! Sophy je milá dušička, nemá absolútne nijaké zlé vlastnosti.“

Pri tejto otcovskej poklone jeho sestra zažmurkala a mierne protestovala. Sir Horace tomu nevenoval pozornosť. „Ba čo viac, nespôsobí ti nijaké problémy,“ uistil sestru. „Moja Sophy má hlavu na správnom mieste. Nikdy si o ňu nerobím obavy.“

Keďže lady Ombersleyová dôverne poznala bratovu povahu, verila tomu, ale aj ona bola požehnaná rovnakou bezstarostnosťou, a tak neutrúsila uštipačnú poznámku. „Určite to musí byť milé dievča. Ale pochop, Horace...“

„Okrem toho je načase myslieť na to, že jej treba nájsť manžela,“ pokračoval sir Horace a usadil sa do kresla na druhej strane kozuba. „Vedel som, že sa na teba môžem spoľahnúť. Dofrasa, si predsa jej teta. A moja jediná sestra.“

„Bola by som šťastná, keby som ju mohla uviesť do spoločnosti,“ vzdychla lady Ombersleyová zamyslene. „Ale podľa mňa... bojím sa... Chápeš, vlani som mala veľké výdavky, keď som uviedla Ceciliu do spoločnosti, a krátko predtým som vydávala svoju najdrahšiu Mariu a Hubert nastúpil do Oxfordu, ani nehovorím o Theodorovom školnom v Etone...“

„Ak ťa trápia výdavky, Lizzie, tým sa nezaťažuj, o to sa postarám. Nemusíš ju predstaviť na dvore, to vybavím po návrate domov. A ak sa tým nechceš obťažovať, nájdem nejakú inú dámu, ktorá sa jej ujme. V tejto chvíli chcem len to, aby bola so svojimi sesternicami a stretávala sa so správnymi ľuďmi – veď vieš.“

„Pravdaže viem, a nebolo by to nijaké obťažovanie. Ale neviem sa ubrániť pocitu, že to asi... asi nepôjde. My veľmi neusporadúvame večierky.“

„No, keď máš na krku kopu dievčat, mala by si,“ vyhlásil sir Horace otvorene.

„Horace, ja nemám na krku kopu dievčat!“ namietla lady Ombersleyová. „Selina má len šesťnásť a Gertrude a Amabel ledva vyšli z jasli!“

„Už viem, o čo ti ide,“ povedal sir Horace s pochopením. „Bojíš sa, že zatieni tvoju Ceciliu. Nie, nie, moja milá! Moja

malá Sophy nie je krásna. Je dosť... no, tebe sa možno bude zdať celkom pekná, ale Cecilia je mimoriadne krásna. Áno, spomínam si, že som si to pomyslel, keď som ju vlani videl. Prekvapil som sa, lebo ty si bola vždy dosť nevýrazná, Lizzie, a Ombersley nikdy nebol štramák.“

Jeho sestra prijala tieto kritické poznámky pokorne, ale znepokojilo ju, že podľa neho by mohla o neteri tak nepekne zmýšľať. „Aj keby som bola taká hrozná, už si nemusíš robiť obavy. Zatiaľ sme nič neoznámili, Horace, ale bez škrupúl ti môžem povedať, že Cecilia je na najlepšej ceste uzavrieť veľmi dobré manželstvo.“

„To som rád,“ odvetil sir Horace. „Aspoň budeš mať dost času poobzerať sa po manželovi pre Sophy. A ani by to nemalo byť zložité, onedlho získa pekný majetok, nehovoriac o tom, čo jej zanechala matka. A nemusíš sa báť, že sa vydá proti našej vôli, je to rozumné dievča a pochodila svet, vie, čo sa patrí. A koho si našla pre Ceciliu?“

„Lord Charlbury požiadal Ombersleyho o súhlas, či by jej mohol ponúknuť manželstvo,“ jeho sestra bola očividne hrdá.

„Aha, Charlbury,“ prikývol sir Horace. „Výborne, Elizabeth! Musím sa ti priznať, nemyslel som si, že ulovíš pre dcéru dobrú partiu, lebo krása nie je všetko, a súdiac podľa toho, ako Ombersley prehajdákal majetok...“

„Lord Charlbury je mimoriadne bohatý,“ vyhlásila lady Ombersleyová trochu upäto, „a viem, že mu nechodia po rozumie také prízemné myšlienky. Otvorene povedal, že sa do nej zalúbil na prvý pohľad!“

„Skvelé!“ odvetil sir Horace. „Mám dojem, že si hľadá ženu už dosť dlho – už má tridsiatku na krku, nie? –, ale ak ho to dievča zaujalo, tým lepšie. To by malo udržať jeho záujem.“

„Áno,“ súhlasila lady Ombersleyová. „A som presvedčená, že sa k sebe hodia. Je veľmi prívetivý a pozorný, správa sa ako pravý džentlmen, je chápavý a je to osobnosť, aká človeka poteší.“

Sir Horace sa veľmi nezaujímal o neterine záležitosti a povedal: „Nuž teda, očividne je to stelesnenie dokonalosti a musíme dovoliť, aby Cecilia bola šťastná, že uzavrie taký dobrý zväzok. Dúfam, že sa ti podarí nájsť aj pre Sophy niekoho podobného.“

„Rada by som to urobila,“ vzdychla. „Len som trochu v rozpakoch, lebo... Vieš, obávam sa, že Charlesovi sa to možno nebude páčiť.“

Sir Horace sa zamračil, pokúšal sa rozpomenúť, kto je Charles. „Myslel som, že sa volá Bernard. Prečo by sa mu to nepáčilo?“

„Nehovorím o Ombersley, Horace. Isto si spomínaš na Charlesa.“

„Hovoríš o svojom najstaršom synovi? Samozrejme, že si ho pamätám. Ale prečo by ho to malo zaujímať? A prečo by, dopekla, namietal proti mojej Sophy?“

„Ach, nie proti nej! To určite nie. Ale obávam sa, že by sa mu nepáčilo, keby sme sa teraz vrhli do zábav a radovánok. Zrejme si nevidel oznámenie o jeho svadbe, ale čoskoro sa bude ženiť, áno, mala by som ti povedať, že sa zasnúbil so slečnou Wraxtonovou.“

„Čože? Hádám len nie s dcérou starého Brinklowa? Namojveru, Lizzie, vidím, že si si dala záležať. Nevedel som, že si taká rozumná. To je naozaj dobrá partia! Musím ti blahoželať.“

„Veru áno,“ prikývla lady Ombersleyová. „Slečna Wraxtonová je skvelé dievča. Určite má aj veľa, veľa dobrých vlastností. Je dosť rozhladená a jej zásady vzbudzujú úctu.“

„No potom musí byť hrozne nudná,“ poznamenal úprimne sir Horace.

„Charles nemá rád veľmi temperamentné dievčatá,“ lady Ombersleyová pochmúrne hľadela do ohňa, „ani pochabé. Priznám sa ti, bola by som radšej, keby slečna Wraxtonová bola živšia – ale to si nevšímaj, Horace, nikdy som netúžila byť príliš emancipovaná, a v dnešných časoch, keď sa toľko

mladých žien správa neviazane, môžem byť rada, že môj syn si našiel takú, ktorá... no, Charles si myslí, že tá vážnosť slečne Wraxtonovej pristane,“ dokončila náhlivo.

„Vieš, Lizzie, zdá sa mi zvláštne, že niektorý z vašich synov je taký suchár,“ poznamenal sir Horace pokojne. „Dúfam, že si Ombersleymu nezahla, čo?“

„Horace!“

„Nie, viem, že nie! Nemusíš sa tak mračiť! Najmä ak ide o tvojho najstaršieho syna – mala si dosť rozumu. Ale aj tak som si neraz pomyslel, že je to zvláštne. Pokiaľ ide o mňa, pokojne sa môže oženiť s intelektuálkou, ale to ešte nevysvetľuje, prečo ti záleží na tom, čo sa mu páči a nepáči.“

Lady Ombersleyová preniesla pohľad z horiacich uhlíkov na jeho tvár. „Ty tomu nerozumieš, Horace.“

„Práve som to povedal,“ odvrkol.

„Áno, ale – Horace, Matthew Rivenhall zanechal Charlesovi celý svoj majetok!“

Sira Horacea všeobecne považovali za bystrého muža, ale v tejto chvíli si túto informáciu nevedel správne vysvetliť. Chvíľu uprene hľadel na sestru, potom sa spýtal: „Máš na myslí toho starého Ombersleyho strýka?“

„Presne toho.“

„Toho naboba?“

Lady Ombersleyová prikývla, ale jej brata to stále neuspokojilo. „Toho chlapa, čo zarobil majetok v Indii?“

„Áno, a vždy sme si mysleli... ale vyhlásil, že Charles je jediný Rivenhall okrem neho, kto má štipku rozumu, takže mu nechal všetko, Horace! Všetko!“

„Bože dobrý!“

Toto zvolanie sa zdalo lady Ombersleyovej primerané, lebo znova prikývla, zronene pozrela na brata a prstami skrúcala strapce na štôle.

„Takže Charles má hlavné slovo,“ poznamenal sir Horace.

„Nikto by nemohol byť štedrejší,“ povedala lady Ombersleyová nešťastne. „Musíme to mať na pamäti.“

„Kašľať na jeho opovážlivosť,“ vyhlásil sir Horace. Ved' aj sám bol otec... „Čo také urobil?“

„No, Horace, ty to možno nevieš, lebo si stále v cudzine, ale chudák Ombersley mal veľa dlhov.“

„To vie každý! Nikdy som ho nevidel triezveho. Hádám len nechceš povedať, že tvoj syn bol natoľko hlúpy a tie dlžoby splatil.“

„Ale niekto ich musel splatiť, Horace!“ namietla. „Zrejme nechápeš, aké to bolo ťažké. A keďže sa bolo treba slušne postarať o chlapcov a drahé dievčatá... nečudo, že Charles chcel, aby sa Cecilia dobre vydala.“

„Takže sa stará o celú fámíliu, čo? Hlupák! A čo hypotéky? Keby väčšia časť Ombersleyho dedičstva nebola zverenským majetkom, bol by dávno prehraný aj tú.“

„Ja celkom nerozumiem, o čo ide pri zverenskom majetku,“ priznala jeho sestra, „ale obávam sa, že Charles sa nezachoval tak, ako sa mal. Ombersley bol z toho veľmi nešťastný – hoci povedať o vlastnom synovi, že je had, ktorého si hrial na prsiach, to veru nie je pekné. Zdá sa, že keď Charles dosiahol plnoletosť, mohol svojmu úbohému otcovi všetko uľahčiť, keby čo len trochu prejavil ochotu. Ale nič ho nevedelo presvedčiť, aby súhlasil so zrušením zverenského fondu, takže všetko sa zastavilo a Ombersleymu sa nemôžem čudovať, že bol nahnevaný. A potom zomrel ten protivný starý chlap...“

„Kedy?“ chcel vedieť sir Horace. „Ako to, že som do dnešného dňa nič nepočul?“

„Sú to viac ako dva roky a...“

„Teraz už chápem, vtedy som mal kopy práce v Angoulême. Predpokladám, že sa to stalo zhruba v čase po bitke pri Toulouse. Ale keď sme sa stretli vlani, Lizzie, nič si nespomenula.“

Dotkla sa jej tá nespravodlivosť a pobúrene namietla: „Nechápem, ako som mala myslieť na také bezvýznamné veci, keď ten netvor Napoleon utiekol na slobodu, banky zastavili vyplácanie peňazí a neviem čo ešte! A ty si sa bez varovania vrátil

z Bruselu a strávil si so mnou ledva dvadsať minút. Mohla mi z toho všetkého prasknúť hlava, tak môžeš byť rád, ak som ti vôbec odpovedala k veci.“

Sir Horace prehladol túto bezvýznamnú vec a precítene zvolal: „Fíha! Nehovorím, že Ombersley nie je padnutý na hlavu, lebo nemá zmysel prikrášľovať holé fakty, ale dopustiť, aby sa nedodržala posledná vôľa, a žiadať od syna, aby to vyriešil – čo určite robí –, to je nehoráznosť!“

„Nie, nie!“ ohradila sa lady Ombersleyová chabo. „Charles si uvedomuje svoju povinnosť voči otcovi. Uisťujem ťa, že sa k nemu správa úctivo. No na chudáka Ombersleyho ťažko dolieha, že Charles vzal všetko do svojich rúk.“

„To mi je teda pekné!“

„Áno, ale utešujem sa len tým, že to nie je všeobecne známe. A nemôžem popierať, že svojím spôsobom je to takto oveľa príjemnejšie. Možno tomu neuveríš, Horace, ale v dome nie je ani jeden nezaplatený účet!“ Na okamih sa zamyslela a opravila svoje tvrdenie: „Hoci za Ombersleyho sa nemôžem zaručiť, ale o všetky účty za domácnosť, nad ktorými Eckington – pamätáš sa na Eckingtona, Ombersleyho agenta? – strúhal takú kyslú tvár, aj poplatky za Eton a Oxford – o všetko sa Charles postaral, brat môj.“

„Hádam mi len nechceš povedať, že Charles bol natoľko hlúpy a premárnil majetok starého Matta Rivenhalla na zaplatenie nákladov za túto starú chajdu!“ zvolal sir Horace.

„Nie! Božechráň! Nemám hlavu na obchodné záležitosti, nechci odo mňa, aby som ti to vysvetlila, ale vidím to tak, že Charles zrejme presvedčil otca, aby mu dovolil spravovať majetok.“

„Skôr by som povedal, že ho vydieral,“ vyhlásil sir Horace pochmúrne. „To sú mi teda časy! Vieš, chápem toho chlapca, Lizzie, ale prisámbohu, teba ľutujem.“

„Tak to nie je, ver mi!“ zvolala lady Ombersleyová rozrušene. „Nechcem, aby si si myslel... aby si sa domnieval, že Charles je nepríjemný, on nie je taký, len keď ho niečo vyvedie z miery,

a vtedy... musím uznať, že je toho dosť, na čo nemá trpezlivosť. Cítim to tak, drahý Horace, že by sa mu možno nepáčilo, že sa ujmem Sophie. Nemala by som ho dráždiť.“

„Nezmysel!“ vyhlásil sir Horace. „Prečo by sa mu to nemalo páčiť?“

„No, rozhodli sme sa, že túto sezónu nebudeme usporáďovať nijaké večierky, iba tie najnevyhnutnejšie. Nešťastnou zhodou okolností sme museli odložiť Charlesovu svadbu, lebo rodina slečny Wraxtonovej drží smútok. Zomrela sestra lady Brinklowovej a šesť mesiacov budú nosiť čierne rukavičky. Isto vieš, že Brinklowovci prísne dodržiavajú všetko, čo sa patrí. Eugenia chodí iba na veľmi diskrétno večierky a – samozrejme, ako sa dá očakávať, Charles s ňou cíti.“

„Bože dobrý, Elizabeth, muž nemusí nosiť čierne rukavice kvôli tete ženy, s ktorou ani nie je ženatý.“

„Pravdaže nie, ale Charlesovi sa zdá... okrem toho je tu Charlbury.“

„A s tým je čo?“

„Má mumps,“ oznámila lady Ombersleyová tragicky.

„On?“ Sir Horace sa rozosmial. „To je veru pekné, že má mumps, keď sa má oženiť s Ceciliou.“

„Vieš, Horace, musím povedať, že to je od teba nespravodlivé, veď ako sa tomu mohol ubrániť? Hrozne sa za to hanbí. A je to o to horšie, lebo nepochybujem, že Cecilia k nemu priľnula – veď nepoznám príjemnejšieho muža, má tie najvyberanejšie spôsoby. Ale dievčatá vedia byť pochabé a neraz sa oddávajú romantickým predstavám – no som rada, že Cecilia nepatrí k tým hrozným moderným slečinkám a, samozrejme, dá sa viesť radami rodičov. No nemôžem popierať, že ten Charlburyho mumps je zle načasovaný.“

Sir Horace znova otvoril tabatierku a pobavene, prezierať si premeral sestru. „A aké romantické predstavy má slečna Cecilia?“

Lady Ombersleyová vedela, že najstarší syn by jej radil, aby diskrétno mlčala, ale impulzívne túžila uľaviť si pred bratom

a nevedela to potlačiť. „Viem, že to nikomu nepovieš, Horace, ale to pochabé dieťa si myslí, že ľúbi Augusta Fawnhopa.“

„Jedného z Lutterworthových synov?“ spýtal sa sir Horace. „Musím podotknúť, že to veru nie je dobrá partia.“

„Bože dobrý, ani mi nehovor. A je to najmladší syn, nemôže na tomto svete nič očakávať, ale je to básnik.“

„To je veľmi nebezpečné,“ súhlasil sir Horace. „Tuším som toho chlapca nikdy nevidel. Aký je?“

„Je veľmi pekný,“ vzdychla lady Ombersleyová zúfalo.

„Čosi ako lord Byron? Ten chlap má toho veľa na svedomí.“

„Nie, nie. Teda, je svetlovlasý ako Cecilia a nekríva, a hoci píše pekné básne a sú viazané v bielej pergamenovej väzbe, zdá sa, že sa veľmi dobre nepredávajú. Teda, nie ako básne lorda Byrona. Zdá sa mi to smutne nespravodlivé, lebo verím, že ich vydanie stálo majetok, a išlo to z jeho peňazí – alebo skôr z peňazí lady Lutterworthovej, ako som počula.“

„Keď teraz o tom rozmýšľam, poznám toho chlapca,“ poznamenal sir Horace. „Vlani bol so Stuartom v Bruseli. Ak ti smiem poradiť, čím skôr vydaj Ceciliu za Charlburyho.“

„Veď by som ju aj vydala – teda, samozrejme, nevydala, keby som si myslela, že k nemu má odpor. Ale pochop, Horace, keď leží v posteli s mumpsom, nie je to v mojej moci.“

Sir Horace pokrútil hlavou. „Vydá sa za básnika.“

„To nehovor. Charles si myslí, že by som ju nemala vodiť tam, kde sa môže stretnúť s tým mladým mužom, a to je ďalší dôvod, prečo momentálne žijeme v tichosti. Naozaj nepríjemné! Občas sa domnievam, že by bolo jednoduchšie, keby bol ten nešťastník úplne nevhodnou partiou – kupcov syn alebo také čosi. Vtedy by som mu mohla zakázať vstup do nášho domu a Cecílii by som mohla zakázať, aby sa s ním stretávala na báloch, hoci to nie je potrebné, lebo v spoločnosti ho nikdy nestretneme. Ale Fawnhopovcov, prirodzene, stretávame všade, a neviem si predstaviť nič otravnejšie. Hoci Charles sa k nemu správa odpudivo, aj on uznáva, že nie je vhodné uraziť

jeho rodinu. Almeria Lutterworthová patrí medzi moje najstaršie priateľky.“

Sira Horacea už nudila táto téma a zívola, potom ležérne poznamenal: „Podľa mňa sa nemusíš znervózňovať. Fawnhopperci sú chudobní ako kostolné myši a ani lady Lutterworthová netúži po tom zväzku, rovnako ako ty.“

„Ale kdeže!“ zvolala nahnevane. „Je neodpušiteľne pochabá, Horace. Augustus dostane, čo si len zmyslí. Trúsila predou mnou neomylné narážky, takže som nevedela, kam mám pozeráť, a už vôbec nie, čo mám povedať, len to, že lord Charlbury od nás chcel súhlas, aby smel požiadať Ceciliu o ruku, a verila som, že – že jej nie je ľahostajný. Ani mi nenapadlo, že by Augustus mohol celkom zabudnúť na dobré spôsoby a priamo osloviť Ceciliu, Ombersleyho z toho vynechať, no presne to urobil.“

„Nuž veru,“ odvetil sir Horace, „ak sa jej tak páči, nech si ho teda vezme. Veď sa nevydá pod svoju úroveň, a ak chce byť manželkou chudobného najmladšieho syna, je to jej problém.“

„Keby išlo o Sophiu, nehovoril by si tak,“ podotkla jeho sestra.

„Sophy nie je taká hlúpa.“

„Ani Cecilia nie je hlúpa,“ vyhlásila lady Ombersleyová urazene. „Keby si videl Augusta, nečudoval by si sa jej. Nikto sa neubrání prejsť mu náklonnosť. Priznávam, že aj ja som mu to dala najavo. Ale Charles má pravdu, čo som musela uznať – nebolo by to vhodné.“

„Vieš, keď bude mať pri sebe sesternicu, ktorá jej bude robiť spoločnosť, rozptýli ju to a pravdepodobne usmerní myšlienky iným smerom,“ utešoval sestru sir Horace.

Lady Ombersleyovú očividne ohromila táto poznámka. S rozžiarenou tvárou nadhodila: „Ktovie, či naozaj. Vieš, je trochu ostýchavá a ľahko nenadviaže priateľstvo a odkedy sa jej drahá priateľka slečna Fristonová vydala a odišla žiť do Midlands, nemá nijakú dôvernú priateľku. Keby u nás žila

tvoja drahá Sophia...“ Nedopovedala, očividne v duchu kula plány. Ešte stále premýšľala, keď sa otvorili dvere a do salóna vošiel jej najstarší syn.

Ctihodný Charles Rivenhall mal dvadsaťšesť rokov, ale prejavoval sa dosť drsne, a keď si k tomu pridáme rezervované správanie, pôsobil o pár rokov staršie. Vysoký, urastený mladý muž by očividne oveľa radšej chodil po otcových pozemkoch, než by trúsil zdvorilostné frázy v matkinom salóne. Takmer vždy dával prednosť jazdeckému oblečeniu než elegantným nohavičiam a čižmám. Nákrčník si uväzoval čo najjednoduchšie, golier na košeli mal iba slabo naškrobený, úplne odmietal fičúrske doplnky ako pečatný prsteň, vreckové hodinky či lorňon a urazil svojho krajčíra, keď trval na tom, aby mu redingoty šil tak, že si ich bude vedieť obliecť sám, bez pomoci komorníka. A vyjadril nádej, že ho, nedajbože, nebudú považovať za dandyho. Ale – ako láskavo poznamenal jeho priateľ pán Cyprian Wychbold – netreba žiadať o Boží zásah. Dandyovia, ako dôrazne podotkol pán Wychbold, sú známi vyberaným správaním a zjavom a vo všeobecnosti sú to príjemní muži, zdvorilé spôsoby a šarm im otvárajú dvere do všetkých salónov. A keďže pán Rivenhall sa v spoločnosti správal s chladnou zdvorilosťou ku každému, kto sa mu nevelmi páčil, svojím upreným pohľadom vyvádza z miery tých, ktorých samolúbosťou opovrhoval, a trúsil zdrvivé poznámky, ktoré vždy náhle ukončili spoločenský styk, hrozilo mu oveľa väčšie nebezpečenstvo (ako sa vyjadril pán Wychbold), že ho budú považovať za neokrôchanca.

Keď za sebou zatvoril dvere, jeho matka zdvihla pohľad, trochu sa strhla, potom nervózne – čo jej brata podráždilo – zvolala: „Ach, Charles! Len si predstav! Prišiel tvoj strýko Horace!“

„Dasset mi to oznámil,“ odvetil pán Rivenhall. „Ako sa máte, pane?“

Potriasol si so strýkom ruku, pritiahol si stoličku, sadol si a zdvorilo konverzoval so sirom Horaceom. Jeho matka sa

chvíľu hrala so strapcami na štóle, potom s vreckovkou a nakoniec im skočila do reči. „Charles, pamätáš sa na Sophiu? Tvoju mladšiu sesternicu?“

Pán Rivenhall sa netváril, že by si pamätal svoju mladšiu sesternicu, no chladno odvetil: „Samozrejme. Dúfam, že sa má dobre, pane.“

„V živote nebola ani deň chorá, iba raz mala osýpky,“ odvetil sir Horace. „Onedlho ju uvidíš, tvoja matka sa o ňu bude starať, kým budem v Brazílii.“

Lady Ombersleyová očividne nebola nadšená, akým tónom to oznámil, a rýchlo sa ujala slova: „Samozrejme, nič nie je ešte rozhodnuté, hoci by sa mi nadovšetko páčilo, keby som sa mohla starať o dcéru svojho brata. A podľa mňa by to bolo dobré aj pre Ceciliu, Charles. Vieš, ony dve sú takmer rovesníčky.“

„Idete do Brazílie?“ zatiahol pán Rivenhall. „Predpokladám, že to bude veľmi zaujímavé. Zdržíte sa tam dlhšie, pane?“

„Ach nie!“ odvetil sir Horace neurčito. „Pravdepodobne nie. To bude závisieť od okolností. Hovoril som tvojej matke, že by som jej bol zaviazaný, keby našla dobrého manžela pre moju Sophy. Je načase, aby sa vydala, a ako som počul, tvoja matka je v tom smere veľmi dobrá. Tuším by som ti mal za blahoželať, chlapče.“

„Ďakujem, áno,“ pán Rivenhall sa mierne uklonil.

„Ak nemáš námietky, Charles, veľmi rada by som sa ujala Sophie,“ poznamenala lady Ombersleyová zmierlivo.

Netrpezlivo na ňu pozrel a vyhlásil: „Urobte, ako si želáte, madam. Nechápem, čo s tým mám spoločné ja.“

„Samozrejme, vysvetlila som tvojmu strýkovi, že žijeme veľmi utiahnuto.“

„Jej to bude jedno,“ uistil ju sir Horace. „Je to dobré dievča, vie sa sama zabaviť. Bola rovnako šťastná v španielskej dedine ako vo Viedni či v Bruseli.“

Pri tých slovách sa lady Ombersleyová strhla. „Nehovor, že si vlni dotiahol to dieťa do Bruselu!“

„Pravdaže bola v Bruseli. Kde inde mala byť, dopekla?“ odsekol sir Horace podráždene. „Isto by si nechcela, aby som ju nechal vo Viedni, nie? Okrem toho sa jej tam naozaj páčilo. Stretli sme tam mnohých starých známych.“

„Ale to bolo nebezpečné!“

„Pche! Nezmysel! Keď vojsku velil Wellington, nič sa nemohlo stať.“

„Kedy budeme mať to potešenie očakávať moju sesternicu, pane?“ skočil im do reči pán Rivenhall. „Dúfajme, že po vzrušujúcom pobyte na kontinente sa jej život v Londýne nebude zdať nudný.“

„To určite nie!“ uistil ho sir Horace. „Sophy sa vždy vedela nejako zamestnať. Má vlastnú hlavu. Vždy jej dovolím všetko, čokoľvek chce, a nikdy sa jej nič nestane. Ešte neviem, kedy k vám príde. Zrejme bude chcieť byť so mnou do poslednej chvíle, no len čo nastúpim na loď, príde dostavníkom do Londýna.“

„Príde dostavníkom do Londýna... Horace, hádam ju len privedieš ku mne!“ zhĺkla jeho sestra pohoršene. „Dievča v jej veku nemôže cestovať samo. V živote som nič také nepočula.“

„Nebude sama. Pôjde s ňou komorná – ozajstná dračica, pochodila s nami celú Európu – a John Potton.“ Keď videl, ako jeho synovec zdvihol obočie, považoval si za povinnosť dodať: „Koniar, kuriér, pravá ruka! Dozeral na Sophy odmalicka.“ Vytiahol hodinky a pozrel na ne. „Keď sme už všetko dohodli, musím ísť, Lizzie. Spolieham sa na teba, že sa postaráš o Sophy, a rozhliadneš sa po dobrej partii. Je to dôležité, lebo... ale teraz nemám čas na vysvetľovanie. Predpokladám, že ona ti všetko povie.“

„Ale, Horace, na ničom sme sa nedohodli!“ namietla jeho sestra. „A Ombersley bude sklamaný, že ťa nevidel. Dúfala som, že sa s nami navečeriaš.“

„Nie, to nemôžem,“ odvetil. „Idem na večeru do Carlton Housu. Odovzdaj môj pozdrav Ombersleymu. Verím, že ho niekedy uvidím.“

Letmo ju pobožkal, srdečne ju potľapkal po pleci a v spoločnosti svojho synovca sa pobral von. „Akoby som si nemohla želať nič lepšie,“ poznamenala lady Ombersleyová pobúrene, keď sa Charles vrátil do salóna. „A vôbec netuším, kedy ku mne má to dieťa prísť.“

„To nie je dôležité,“ odvetil Charles ľahostajne, čo ju rozčuľovalo. „Predpokladám, dáte jej nachystať izbu, takže môže prísť, kedy len chce. Dúfam, že Cecilia si s ňou bude rozumieť – veď bude nútená stráviť s ňou najviac času.“

„Chúďa malé!“ vzdychla lady Ombersleyová. „Poviem ti, Charles, túžim jej nahradiť matku. Musela žiť zvláštne, osamelo.“

„Určite zvláštne, no sotva osamelo, ak robila hostiteľku známym môjho strýka. Predpokladám, že s ňou žila nejaká staršia dáma, možno guvernanka alebo také čosi.“

„Človek by si myslel, že to tak bolo, ale tvoj strýko mi jasne povedal, že jej guvernanka zomrela, keď boli vo Viedni. Nerada to hovorím o svojom bratovi, ale naozaj sa mi zdá, že Horace sa nevie postarať o dcéru.“

„Je mimoriadne neschopný,“ poznamenal sucho. „Verím, že nebudete mať dôvod, aby ste ľutovali svoju láskavosť, mama.“

„Ach nie, určite nebudem. Tvoj strýko o nej hovoril takým spôsobom, že som veľmi zatúžila privítať ju u nás. Chúďa malé, obávam sa, že nie je zvyknutá, aby brali do úvahy jej želania a pohodlie. Takmer som sa na Horacea nahnevala, keď mi stále opakoval, aké je to dobré dieťa a že mu nikdy nerobila starosti. Predpokladám, že nikdy nedovolil, aby mu niekto robil starosti, lebo sebeckejšieho človeka si sotva stretol. Sophia musí mať milú povahu po mame. Bezpochyby bude Cecilii príjemnou spoločníčkou.“

„To dúfam,“ odvetil Charles. „To mi pripomína, mama, že som práve prijal ďalší kvetinový dar od toho šteňaťa pre moju sestru. A k nemu pripojený tento lístok...“

Lady Ombersleyová vzala lístok a zmätene naň pozrela. „Čo s tým mám urobiť?“ spýtala sa.